

SIMOGATÓ TÚLEVELEK

Mi igent mondunk

A levél igazán nem hosszú.

Vannak dolgok, amelyekről csak-ugyan nem kell kimerítő értekezéseket írni.

A hozzáunk (is) érkezett rövid levél írója Nádas Pál, a Magyar Mozgáskorlátozottak Sportszövetségének elnöke.

Maga a levél pedig sem több, sem kevesebb:

„Már 1958 óta hagyomány, hogy a sportújságírók minden esztendőben megválasztják az év sportolóját. Javaslom, hogy a Magyarországon sportoló fogyatékos emberek számára — a világraszóló sikerek alapján — mostantól az EV INVALID SPORTOLOJA is részesülhessen erkölcsi és anyagi megbecsülésben. Javaslatomat mint a MOB tagja, mint a MOB e területtel megbízott képviselője teszem, a látás-, hallás-, értelmi és mozgásfogyatékos sportolók elismerése érdekében. Az EV INVALID SPORTOLOJA-díj oda-

ítélése több lenne, mint humanitárius cselekedet. Egyenesen európaiságunk bizonyítéka lenne.”

Nádas Pál a levelet hét címre adta fel.

A hét cím mögött négy szervezet áll. Az OTSH, a MOB, a Magyar Távirati Iroda és a Nemzeti Sport.

Mi nem tudjuk, hogy a többiek mit lépnek. (Valószínűleg nem utasítják el a nemes gondolatot.)

Mi igent mondunk.

Igent invalid embertársaink elismerésére.

Igent azért is, mert amilyen önpusztító életet él ez az ország, akár már holnap fordul a kocka...

És akkor majd a maradék egészségesnek kell kiírni különdíjakat.

(Ami pedig a konkrét teendőket illeti, a Nemzeti Sport újságírói támogatják a MUOSZ sportújságíró-szakosztályában Nádas Pál javaslatát.)

Még frissen él minden

Egy évvel ezelőtt Komáromi Tibornak adtuk át a lapunk által 1988-ban alapított Bravúr-díjat. Kollektívánkból harmincegyen szavaztak rá, főlegnyesen nyerte a serleget, amelyet a karácsonyfa alá tett.

— A mai napig élményként őrzöm magamban a hangulatos szerkesztőségi ünnepséget — kezdte a rövid múltidézt az FTC háromszoros világbajnok birkózója. — És természetesen soha nem feledem a vebédöntőt, a drámai csatát, melyet súlyos bokasérüléssel, speciális rögzítőkötéssel, óriási kínok közepette birkóztam végig a szovjet klasszis, az örök rivális Mamiasvili ellen. Micsoda győzelem volt!...

● Bizony, nem volt semmi. Igazán nem akarok ünneprontó lenni, de az idén elmaradtak az eredmények.

— Sajnos, semmi nem jött össze. Főleg Rómában, a világbajnokságon nyújtottam közepes teljesítményt. A rossz sorsolást követően egy váratlan sérülés is megakadályozott abban, hogy a dobogón vé-

gezzek. Jövőre szeretném kárpótolni szurkolóimat.

● Az idén kinek adnád a Bravúr-díjat?

— Egy újsésti birkózónak, Farkas Péternek. Fia-talon, újoncként, nagy fogyasztással a háta mögött aranyéremmel tért haza élete első világbajnokságról. Rádadásul nem is akárhelyre vert meg, a fináléban például ő is Mamiasvili.

● Szerkesztőségünk azonban ezúttal a labdarúgó Kovács Kálmánra szavazott.

— Ezzel is egyetérték, azonosulok a döntéssel. A hozzáam eljutott hírek alapján úgy ítélem meg, valóban szenzációs az a teljesítmény, amit Kálmán produkál hétről-hétre Franciaországban, egy erős, színvonalas profi bajnokságban. Gratulálok neki.

(petán)

Trudi Amerikában várja a szentestét

Egy évvel ezelőtt sokat írt. Félelmében és örömben. Nem hitte el, hogy az ország, ahonnan éjjel, szökve jött el, 1989 decemberében olyan forradalmat él át, amely — akkor úgy tűnt — megforgatja a világot.

Eberle Gertrúd, aki Emilia Eberle néven a román női tornasport egyik legeredményesebb versenyzője, világbajnoknője volt, akkor már jó ideje Budapesten élt. Menekültként.

Amikor elmesélte útját, Abel jutott eszünkbe, aki a rengetegben sem veszítette el bátorságát és hitét.

Tavaly karácsonykor a vendégünk volt, szerkesztőségünket az ő személye és tartása ihlette a Rokonszenű-díj megalapítására.

Hogy miként tölti idén Trudi a karácsonyt?

Ismét csak Tamási Aron hőse jut eszünkbe, hiszen Trudi most — Amerikában várja a szentestét.

— Ha hiszed, ha nem, itt vagyok Kaliforniában, és tízcentis hó van odakint. — mondja a telefonban Eberle Trudi, aki alig egy hete érkezett meg a Sacramentohoz közel eső Grass Valley-be. — A környék

gyönyörű, vendéglátóimnak, a Neutz házaspárnak egy nagy fenyőerdő közepén van a háza. Az ő segítségével jöttem ki, de Peter Gruber hívott meg fél évre, hogy tanítsak a tornateremben. Az első nap hatalmas, piros-fehér-kék virágsokorral és amerikai zászlóval vártak a szülők és a gyerekek, nagyon helyesek voltak. A karácsonyt egyébként itt egészen másként várják, mint otthon. nálunk. A fenyőfákat már legalább egy hete földszíntették, teljes az ünnepi pompa, csak az ajándékokkal várnak. Bár itt mindenki barátságos velem, bevallom, nagy a honvágyam, az elmúlt másfél év alatt nagyon megszoktam Budapestet. Szóval, hiányoztok...

Mi pedig várunk — haza. Budapestre...

(boda)

Kell!

Nagyon idegenül hatottatok a moszkvai utcán.

Azóta sokszor találkoztunk az ottutazóversenyeken, de boldognak, elégedettnek sohasem láttalak, valamiért mindig bosszankodtál, mindig többre vágytál. Talán csak egyszer láttalak igazán örülni, a tavalyi, budapesti világbajnokság lovaglása után. A hangosan beszélő be-mondta: Béres László következik — az Egyesült Államokból, a háttérben kiabáló USA-felirat ellenére olyan buzditást kaptál, hogy Fábriánék sem nagyobbak.

Itthoni barátaid, ismerőseid szeretettel vártak ezen a nyáron is, de csak a hír érkezett: súlyos beteg vagy. Sportszerűen ellenfelet kaptál, de ezt a túsát nem szabad feladnod!...

Hallottam, sokan segítenek és szurkolnak neked. Eljutott az a hír is Texasból, hogy az Egyesült Államokban alapítványt hoztak létre a gyógyítás kiadásainak fedezésére. Itthoni barátaid is segíteni akarnak, előkerültek a gyűrtött egy vagy húsz dollárosok, az összeg nem lehet nagy, de barátaid lehetőségeinél a szándék összehasonlíthatatlanul nagyobb.

Fuss, vivj tovább, mert győznöd kell! Minden magyar barátod gyógyító készítményét küldöm el neked: Salánski Miklós

Kedves Béres László, ha jól emlékszem, nyáron, Várnában találkoztunk utoljára, a ki-telen tengerparton bohóckodtál versenytársaidal, nagyokat neveltünk.

Néhány éve Moszkvában ismerkedtünk meg. A buszra vártunk, a Sport Szálló előtt, a nemzetközi ottutazóversenyből egyedül az amerikai csapat jött el a „kulturprogramra” teljes létszámmal. Délelőtt még több volt a jelentkező, a szervezők ugyan-is cirkszt ígértek, de aztán balett lett belőle, a Kongresszusi Palotában. Szóval ott álltam a hívós áprilisi estén, egyedüli magyarként, s ekkor érkeztek ti. Elegánsan, sötét öltönyben, színes, divatos nyakendőkben, barnán, lesülten, villogó fogakkal.

Felnőnek a gyerekek (I.)

Egy februári délután, éppen tíz hónapja, meghalt egy labdarúgóedző, egy sokra hivatott fiatal mester, Kaszás Gábor.

A hír lesújtott egy egész országot.

Aztán történelemmé szelődött. Ma már csak emlék. A hétköznapi feledés legkegyetlenebb rozsdája.

Most, hogy itt a szeretet ünnepe, a felejtetetlen Gábor bátyját, az FTC-ben edzősködő Kaszás Pált kérdeztük az árván maradtokról. Súlyos gondjuk

nincs, az özvegy egy bankban dolgozik, a Videoton pedig — hál’ istennek — nem feledkezik meg a temetéseken törvényszerűen megteendő ígéretekéről. A Videoton segít.

És a srácok?

Péter tizenöt éves, a Szent István Gimnáziumban tanul és az FTC serdülő első csapatában játszik. Krisztián egy évvel idősebb, autószerelőnek készül, ő nem sportol. Gábor még egy évvel idősebb, ő is az autós mesterséget tanul-

ja, s nemcsak sportol, hanem ráadásul oszlopos tagja a Fradi ifi kettőnek.

Ez a karácsony, persze, nagyon nehéz lesz.

Az apa nélküli legelső.

De az embert nem lehet legyőzni, mondta egykor egy szakállas író, bizonyos Ernest Hemingway, és akiknek szavait hitvallásként adta tovább Kaszás Gábor.

A fiainak is.

Igy hát, fel a fejfel fiúk!

Az embert nem — nem lehet legyőzni.

S. G.

Felnőnek a gyerekek (II.)

Fruzsina másodikos gimnazista, és mint kiderült, egészen jól főz. Ez a hobija, és az ünnep tiszteletére valami sütemény összeállítására is készült titokban. A másik kedvenc időtöltése az olvasás. Azt mondja, ebben „mindenevőnek” számít. Hiába, aki főz, az az „evésre” is hajlamos.

Laci, pontosabban Laci-kó, hiszen így is szólítják, harmadikos. Ő is „mindenevő”. Hanyagolta a focit, mert inkább kosarazni

akart, hét évig járt a MAFC-ba, most a sulis színeiben játszik. Kosárlabdázik, de erősen vonzza egy kisebb labda, a tenisz is. Tervezi a karácsonyt, benne van a látókörében, de igazában a szilveszterre készül, a bulira — a haverokkal.

A tragikusan elhunyt válogatott jobbszélső, Pusztai László árváiról szoltak a fenti sorok.

Ha nem lehetett észrevenni bennük valami sziru-

pos aromát, az az élet rendje.

A gyerekek élnek a maguk életét, a mély gyászra a hétköznapiok ezernyi öröme és ugyanannyi apró szomorúsága rátelepszik, mint fatörzsre a dús moha. És az élet diadala a Légy-rádi családot dicséri mindenekelőtt. A papa sógorát és sógorát, akik gyermekeik mellé sorolták Fruzsínát és Lackót.

Élnek együtt, élnek, s ez nagyon fontos. Olykor bizonyára civódnak is kicsit.

A. D.

SZAC-iológia

Levélrészlet:

„Édesapám, Huszár Lajos 27 éves volt szertáros a SZAC-nak (Szentlőrinci AC — A szerk.), ott is nem szertáros, hanem megbecsült barátja is olyan futballistának, mint Deák „Bamba”, a gólkirályok gólkirálya, Markosovszky, Tagányi, Ulcska, Kapcsos, Horváth „Durung”, Szabó III és a többiek.

En magam szintén nem állok távol a sporttól, kézilabdázóként világbajnoki ezüstérmert nyertem.

Hogy miért írok Önöknek? Szeretnék köszönetet mondani azok-

nak, akik minden évben — immár tizennégy esztendő óta — november elsején elhelyeznek édesapám sírján egy kék-fekete szalaggal átkötött koszorút.

Sejtem, hogy kik, de nem tudom...

En mindenestire megköszönöm a SZAC-nak ezt a hűséget, ezt a szeretetet, és magam is hasonló érzésekkel őrzöm emlékeimben a klubot, annak nagyjait:

Egerné Huszár Baba
1183 Budapest,
Vers u. 11/a.”